

הדין יטה את דיןו, יקרב אחראין ויסגיא בגורין בחדוי ההוא דינא יקרב עוד דיןדים אחרים וירבה באנשים שייהיו יחד עם אותו הדין בדין, בגין דינא שמעון דינא מגיה, ולא יהא דין אלא בדקא יאות כדי שישמעו את הדין ממנה ויראה הדין מהם להטוט את הדין ולא לדון ברاءו על פי הצדקה והיוושר, לא, ייחי ליה מן דינא ואם לא יוכל לצוף עוד אחרים איתו ידחה את הדין מהדין ולא יدون עצלו אלא יברור לו דין אחר. ואינזון לא ידע דהא ובנות צלפחד חשו שם使用 רבנו נוטר להם טינה על שביהם דבר עליו והם לא ידעו שבמשה רבינו נאמר (במדבר יב) משה ענו מאד מכל האדם אשר על פניהם הארץ. ולא ידע משה לאו ה' ולא הבינו שם使用 רבינו איינו בשאר adam שתעהו איזו הקפדה בלבו על מי שדבר עליו ושנא אותו כי משה רבינו היה עניו מכל האדם ולא הרגיש כלל פגיעה בכבודו כ舍ם דברים עליו.

לא בשביל שם使用 רבנו לא יכול לדון עשה בן אלא הענוה שלו גרמה שיקריב את משפטן לפניהם

כיוון דחטא משה בך כיון שראה משה את החשש שיש לבנות צלפחד אמר חמיינא דכל בנוובין רברבין מישראל, וכל רישי אבחון וכל נשייאי בנטטא, עלי קרייבו אמר משה רבינו אני רואה את כל התכנסות גdots ישראלי וכל ראשי המתו וכל נשיאי העדה שבאו אליו. **מיד אתה פרש משה מן דינא** מיד פרש

הילימוד היומי

משה רבינו מודהין ולא רצה לדון בו, **הִקְרָא הַוֹא דְבָתִיב** זה שכתוּב, (במדבר כז) וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפְּטֵן לִפְנֵי יְהֻודָה. (אמור משה לא אמר תחתי לעדי נא דא) **עֲנוֹתָנוֹתָא דְמֹשֶׁה**, **אֲקָרֵיב אֶת מִשְׁפְּטֵן לִפְנֵי יְהֻודָה** ולא בשביב שמשה רבינו לא יכול לדון עשה כן אלא העונה שלו גרמה שיקריב את משפטן לפני ח'. **הַיִגְינִין אַחֲרָנִין**, **אֲרָחָא הָא לֹא נִטְלִי דָא** על גב **דְבָנוֹפִיא סְגִי עַלְיָהוֹן** דיןדים אחרים שלא לומדים ממשה רבינו דרך והנהגה זו לחתה אותה גם לעצם ובע"פ שהם רואים שהנתבע מרובה עליהם דיןדים וחושד בהם הם לא מסחלים מהדין, **אַיִנוֹן דִּיִגְיִי אֲקָרֵון עַזִּי פְּגִים**, **לִית בְּהוּ מַעֲנוֹתָנוֹתָא דְמֹשֶׁה בְּלָל** הם נקראים עז' פנים ואין להם מענותנותו של משה רבינו כלל. **וְבָאָה חִילְקִיה דְמֹשֶׁה** אשר חילקו של משה. **חַדְוָה רַבִּי אַלְעָזֶר וְחַבְרִיָּא** שמהו רב כי אלעזר והחברים.

צלפחד מת בטעם של הנחש שנמשך עליו מלמעלה ולבן יש על תיבת אבינו זורק שציוירו בנחש

אָמֵר הַהֹא יְפֹקָא, אֲחַדְרָנָא לְמַלְיָן קְדָמָאֵין אמר אותו הילד עבשו אוחזר לדברי הראשונים שאמרתי שהטעם של תיבת אבינו היא זורק. **אֲבִינוֹ מַת בְּמִדְבָּר אֲבִינוֹ הָאֵי טַעַמָּא דָאֵמי לְגַחַש תְּלִיָּא עַל קְדָלִיה** זה הטעם זורק הוא דומה לנחש התלי על צווארו של עלפהר, **וּמְשִׁיךְ וְגַבִּיה בְּפּוּמִיה** ומושך את זנבו הנמצא למטה אל פיו הנמצא למעלה וכוונתו שהנחש חטאו הקדמוני היה לדבר לשון הרע וכבר הם מעשו לפתח את בני

הילימוד היומי

האדם למטה בעווה"ז לדבר לשון הרע וזה בחינת זנבו שלמטה, ואח"כ מעלה את דבריהם למיטה אל פיו כדי לעלות ולקטרוג עליהם מעלה ובר היה גם בצלפה שדיבר לשון הרע על משה רבינו ומת על ידי הנחש **בטעמָא דההוא דאתמשך עלייה ליעילא** ונמצא שצלפה מות בטעם של הנחש שנmars' עליו מלמעלה ולכן יש על תיבת אבינו זרκא שציירו כנחש. **מת במדבר, במלולא דפומית** וזה מה שאמרו אבינו מת "במדבר" וכailleו כתוב "מת במדבר" היינו מות במה שדיבר לשון הרע בפיו. **את בהיל ההוא ינוקא בבהילו, ואתקיף בקידלא דאבי ובכח ואמר** בשامر זאת הינוקה הוא נתקף בבהילה והחויק בצוואר אביו ובכח ואמר, **צלפחר דא במלולא מית, ואנת אבא במלולא אהדרת לעלמא דא** צלפה בשביל דיבורו הפה מות מהעולם ואילו אתה אבא בזכות דיבורו הפה חוזרת לעולם. **אהדר אבי ינשיך** (דף ר"ז ע"א) **לייה, ונפיפת לייה** חור גם אביו רבי יוסי ונישק וחיבק אותו. **בכו רבי אלעזר, וחבריא בלהו, ואבוי בכח בחריהו** בכו רבי אלעזר והחברים וגם אביו רבי יוסי בכה עימם, **נטלווהו בלהו ונש��והו בפומו, על רישיה, ועל עיניו, ואבוקה הוה בכוי בחדיה** לקחו אותו כולם ונש��והו בפיו ועל ראשו ועל עיניו, ואביו היה בוכה איתו.

בחטא של נחש הקדרמוני מות אביהם כי גם הוא חטא באותו החטא של לשון הרע

אמר לייה רבי אלעזר, ברוי, הויאל ואמרת מלאה דא,
הליימוד היומי

מהו כי בְּחַטֹּאוֹ מַת אמר רבי אלעזר לינוקא בני הוויל וביארת דבר זה תבראר מהו שכותוב כי בחטאנו מות. **אמֵר הַהוּא יָנוֹקָא, אָבָא, אָבָא,** בחד מלחה סגי לוז אמר הינוקא לאביו אבא אבא אכן יש לבאר עניין זה הרי כבר אמרו לנו מה ולמה הוסיף כי בחטאנו מות, **בְּחַטֹּאוֹ דְּהַהוּא** (ס"א פ"ז דההו) נחש דבריך בזגビיה לעילא, משיח טעמא אלא כוונתם הייתה בחטאנו של נחש הקדמוני מות אביהם כי גם הוא חטא באותו החטא של לשון הרע **בְּחַטֹּאוֹ מאי בְּחַטֹּאוֹ** וזהו "בחטאנו" מהו בחטאנו היה להם לומר כי מות על ידי חטא. **בְּחַטֹּאוֹ דְּהַהוּא נִחְשׁ** אלא כוונתם הייתה לומר שבחטאנו של הנחש מות אביהם. (ולא בחטא אחרא) ומאי איהו. **מַלְוֵלָא דְפּוּמִיה** ומהו חטא זה, הוא דיבור לשון הרע, כי **בְּחַטֹּאוֹ מַת, טֻמָּא דְהַהוּא מִשְׁיכָה דְהַהוּא נִחְשׁ דְפּרוֹךְ בְּזֶגְבִּיה** ובחטאנו היינו בחטא של הנחש המרומז בטעם זרקה שהוא הנחש הכרוך בזנבו לקחת את דבריו החוטאים לקטרג עליהם, **בְּחַטֹּאוֹ וְדָאִי** ואם בן בודאי הוסיף بما שאמרו שבחטאנו מות.

הבן של רבי יוסף עדין לא מלאו לו חמיש שנים

גְּטִילִיה רבי אלעזר בתרוכפה, בין דרוצעו, ובכו בלהו **חֶבְרִיא** לcko רבי אלעזר בחיקו בין זרעותיו ובכו כל החברים. **אמֵר לוז, רבנן, שׁבּוֹקוּ לֵי בְּהַדִּי אָבָא, דַעַד בְּעַזׂ לֹא אֲתִי יִשְׁבָּא רֹוחִי** (ס"א רוחיה) אמר להם הינוקא, רבותי, תניחו לי עם אבא שלו כי עדין לא התישבה רוחי ממה שהיא עימו. **אמֵר רַבִּי אָלְעֹזֶר לַרְבִּי**